

TJEN FOLKET

★ medlemsblad for AKP(m-l)

DESEMBER 1976

Leve AKP(m-l)s

seierrike

2. landsmøte!

INNHold:

1. Leder: AKP(m-l)s 2. landsmøte er avholdt	2
2. Vedtak fra AKP(m-l)s 2. landsmøte om partiets handlingsprogram	3
3. Vedtak fra AKP(m-l)s 2. landsmøte om partiets stilling til stortingsvalget 1977	4
4. Leder II: 1. mai 1977: Massearbeidet er nøkkelleddet!	6
5. Styrk abonnementsvervinga — bekjemp arbeideraristokratiet	10
6. Vervekampanja: Partiet må styrkes med nytt blod	12
7. Bryt med høyreopportunismen og dårlig stil i ledelsen av grunnsirkelene	15
8. Ta et tak for Røde Fane. Verv abonnenter på grunnsirkelene	16
9. Mot høyreavvik i dagjemskampen	17
10. Styrk den kommunistiske kvinnepolitikken Studer marxismen om kvinnekampen	18
11. Kritikk av vedlegget om masselinja — kvinnepolitikken	19
12. Kort svar til kamerat Kari	20
13. Mot kvinnelig verneplikt	21

Leder I:

AKP(m-l)s 2. landsmøte er avholdt.

Kamerater!

AKP(m-l)s 2. landsmøte er avholdt.

Dette landsmøte blei seierrikt, og store og viktige vedtak blei fatta. Spesielt blei landsmøtet seierrikt i oppgjøret med det høyrerevisjonistiske avviket i partiet i perioden. Sentralkomiteen i partiet har sendt ut et kommunike om landsmøtet (trykt i KK nr. 87). Alle lag og medlemmer må straks sette seg grundig inn i dette.

Vedtektene slår fast at alle partimedlemmer har plikt til å studere partilinja slik at de på best mulig

måte kan sette den ut i livet. Derfor må alle lag og medlemmer nøye studere vedtaka fra AKP (m-l)s 2. landsmøte. I tillegg til de to som blir trykt i sin helhet i dette nummer av TF, vil Beretninga, Prinsipp-programmet og de reviderte Vedtektene bli trykt og utgitt så fort som mulig. I mellomtida vil viktige utdrag fra disse blir trykt i Klassekampen. Alle disse vedtaka må partimedlemmene studere, diskutere og sette ut i livet på best mulig vis.

Leve marxismen-leninismen Mao Tsetungs tekning!

Fortsatt kamp mot revisjonismen i og utafor partiet!

Leve AKP(ml)s seierrike 2. landsmøte!

Vedtak fra AKP(m-l)s

2. landsmøte om partiets handlingsprogram.

AKP(m-l)s 2. landsmøte gir partiets 2. sentralkomite oppgave å utarbeide et nytt forslag til handlingsprogram, legge det fram til diskusjon i partiet og vedta det.

Foran AKP(m-l)s 2. landsmøte stilte sentralkomiteen den oppgave for landsmøtet å vedta et nytt handlingsprogram, til erstatning for arbeidsprogrammet fra 1. landsmøte i 1973. 2. LM slår fast at utkastet til handlingsprogram som er sirkulert i partiet ikke tilfredsstiller krava vi må stille. Forutsetninga for at et sånt program kan vedtas er derfor fortsatte diskusjoner og forberedelser etter landsmøtet.

Landsmøtet slår samtidig fast at det var riktig å stille denne oppgava. Det er helt nødvendig at partiet vårt får et nytt handlingsprogram. Å utarbeide og vedta et sånt program er derfor ei særskilt viktig oppgave for partiet.

Det har alltid vært en styrke for den nye kommunistiske bevegelsen i Norge at vi har hatt ei riktig hovedlinje for dagspolitikken, har stilt mange konkrete krav og lagt ned mye krefter i å delta i, støtte og veilede de arbeidende massenes daglige kamp.

Landsmøtet vil advare mot faren for at det utvikler seg tendenser som vil kaste denne riktige linja overbord og prøve å nedvurdere dagspolitikken og dagskrava i tida fram til vi vedtar et nytt handlingsprogram.

For AKP(m-l) er det å ha en konkret utarbeidd dagspolitikk ikke et taktisk spørsmål men ei prinsipp sak. Det er helt nødvendig at partiet prioriterer proletariatets og de arbeidende massenes daglige klassekamp for å forsvare levevilkåra sine, for å

forsvare de demokratiske rettighetene som finnes under borgerskapets dikatur og for å utvikle kampen mot imperialismen.

Dette er saker som dreier seg om de arbeidende massenes livsinteresser, og derfor er det også en plikt for AKP(m-l) å ta alvorlig på kampen om dem. Utviklinga av dagskampen er også helt nødvendig som et ledd i arbeidet med å forberede det arbeidende folket på å gjøre sosialistisk revolusjon. Å utvikle klassekampen er et ledd i arbeidet for å forberede massene på å svare på den truende imperialistiske krigen med folkekrig.

For å avsløre revisjonismens og sosialdemokratiets borgerlige og arbeiderfiendtlige politikk, er det helt nødvendig å utvikle en stor propagandistisk og teoretisk kamp mot disse retningene. Men for å trenge tilbake opportunismens innflytelse i arbeiderklassen, må vi på en riktig måte kombinere en sann propagandistisk og teoretisk kamp med å stadig bekjempe og avsløre opportunismen på grunnlag av dagskampsspørsmål. På denne måten kan vi vise de arbeidende massene at sosialdemokratiet og revisjonismen tjener borgerskapet og imperialismen både gjennom å sabotere kampen for sosialismen og gjennom å sabotere dagskampen. Samtidig er det umulig å utvikle dagskampen uten å samtidig advare mot og bekjempe de sosialdemokratiske og moderne revisjonistiske ledernes sabotasje.

Landsmøtet vil derfor understreke at i tida fram til vi får et nytt handlingsprogram, må partiet slå hardt ned på alle sekterske tendenser i retning av å ville avvise dagspolitikken, avvise å stille mange konkrete dagskrav og avvise å prioritere høyt de arbeidende massenes daglige klassekamper.

Vedtak fra AKP(m-l)s

2. landsmøte om partiets stilling til stortingsvalget 1977.

1) I samband med alle valga siden 1969 har det stått skarp kamp mellom to linjer i ML-bevegelsen. Partiets stilling til stortingsvalget i 1977 må ta hensyn til både en konkret vurdering av situasjonen foran dette valget, og erfaringa fra kampene mellom de to linjer i samband med de tidligere valga.

2) ML-bevegelsens valgboikott i 1969 og 1971.

Boykott-kampanjene ved disse valga var riktige. Det bygde på ei riktig vurdering av ml-bevegelsens styrke og ei riktig avvisning av å stemme på de revisjonistiske, sosialdemokratiske og andre borgerlige partiene som stilte til disse valga. Det politiske hovedinnholdet i boykott-kampanjene var revolusjonært og retta mot parlamentariske illusjoner, sosialdemokrati og revisjonisme.

3) AKP(m-l)s linje ved valgene i 1973.

Det var riktig av partiet å vedta å delta i valget. Det var riktig å gå inn for å danne en front med revolusjonære utafor partiet, Rød Valgallianse.

Men det politiske hovedinnholdet i valgkampen var feilaktig og høyreopportunistisk. Det viktigste som var gærent var følgende:

— Linja fra 1. landsmøte (Valgvedtaket, beretninga) for å danne en «valgfront» av alle «til venstre for DNA». I virkeligheten betydde dette å skape illusjoner om at lederne i «NKP» og SF-SV virkelig var til «venstre», og at det var mulig å skape enhet med dem på et riktig grunnlag. Denne linja måtte i praksis føre til at revisjonismen i og utafor partiet fikk støtte. Den pekte i retning av å gjøre partiet til et haleheng på revisjonistpartiene, for bare gjennom å gjøre kompromisser med revi-

sjonismen var slik «enhet» virkelig mulig. Den hjalp ikke, men hindra ærlige progressive i SF-SV og «NKP» i å gjennomskue den reaksjonære karakteren til ledelsen og politikken til disse partiene.

— Linja fra RV med «borgfred overfor SV i valgkampen» som fulgte av denne feilaktige «enhetslinja» og utvikla skadevirkningene fra den.

— Den manglende kampen mot borgerlig-parlamentariske illusjoner i valgplattforma, den manglende propagandaen for nødvendigheten av væpna sosialistisk revolusjon og proletariatets diktatur. Dette var i strid med leninismen, som pålegger kommunistene å alltid i borgerlig-demokratiske valg forklare for de arbeidende massene at disse valga er en svindel og ikke kan erstatte den sosialistiske revolusjonen.

— Den feilaktige markeringa av at det var viktig å bli representert på tinget. (beretninga)

— Den mangeldne kampen mot den sovjetiske sosial-imperialismen i plattformen.

— Den feilaktige innretninga på hele valgkampen, som kopierte de borgerlige partienes valgkampmetoder i steden for å ta sikte på å utvikle klassekampen og styrke den revolusjonære bevegelsen.

— Den manglende prioriteringa av proletariatet i valgkampen.

Alt dette bidro til å gi hele denne valgkampen ei feilaktig, revisjonistisk innretning.

4) AKP(m-l)s linje ved valga i 1975

Partiets linje for kommune- og fylkestingsvalga i 1975 var i hovedsak riktig. Det var riktig å gå inn for å delta i et begrensa antall kommuner og fylker ut fra partiets styrke og særskilt hensynet til å ikke offentliggjøre svært mange navn. Det var også

5) AKP(m-l)s linje ved valget i 1977

riktig å stille sammen med partiløse revolusjonære i RV. Det var riktig å utvikle ei aktiv valgboykott-kampanje der RV ikke stilte.

Valget hadde ei riktig politisk innretning rundt disse hovedspørsmåla:

- kamp mot de to imperialistiske supermaktene og all imperialisme.

- kamp mot opportunismen i arbeiderbevegelsen, de borgerlige arbeiderpartiene,

- avsløre den falske «fredelige veien til sosialismen», slå fast at borgerlig-parlamentarismen er en svindel, understreke nødvendigheten av revolusjon, proletariates diktatur,

- samtidig legge vekt på massenes dagskamp-spørsmål.

Valgarbeidet hadde ei riktig innretning som tok sikte på å trekke folk med i organisert arbeid etter valget, spesielt prioritere proletariatet i stor-industrien og dernest ungdommen og aktivistene i kvinnebevegelsen.

Denne valglinja, slik den blei uttrykt i valgved-taket fra partiets landskonferanse høsten 1974, var i praksis ei korrigering av de viktigste feila fra 1973. Den største feilen i vedtaket fra Landskonferansen var at den ikke fordømte valglinja fra 1973. Denne riktige valglinja la også grunnlag for framgang for den riktige linja i partiet og framgang for partiet som helhet i valg i 1975.

a) AKP(m-l) går inn for å stille lister over hele landet ved stortingsvalget i 1977.

b) AKP(m-l) vil gå inn for å stille sammen med partiløse revolusjonære i en front, Rød Valg-allianse.

c) AKP(m-l)s valgkamp skal bygge på de samme fire politiske hovedpillarene som ved valga i 1975, og dessuten propagandere AKP(m-l)s ledende rolle i klassekampen.

Den konkrete utforminga av programmet må sjølsagt ta hensyn til det vi rekner med vil bli spesielt viktig i klassekampen og kampen mot imperialismen i tida før og etter stortingsvalget.

d) Innrettinga av valgarbeidet må være å utvikle klassekampen og den revolusjonære bevisstheten hos de arbeidande massene, og spesielt å utvikle aktivister for å trekke dem med i masseorganisasjonene og partiet. I valgkampen må partiet særskilt prioritere industriproletariatet, der-nest massene av ungdommen og aktivistene i kvin-nebevegelsen. Partiet må også legge vekt på valgkampen blant arbeidsfolk på landsbygda og i kystdistriktene.

e) Denne vurderinga er gjort på grunnlag av stoda i partiet og utviklinga av klassekampen og de arbeidende massenes politiske bevissthet foran valget i 1977, og den gjelder bare valget i 1977. Foran seinere valg må AKP(m-l) stå fritt til å gjøre nye vurderinger, uavhengig av at partiet har stilt ved tidligere valg.

Leder II:

1. mai 1977: Massearbeidet er nøk- kelledet.

Den politiske situasjonen seinhøstes 1976 gir lyse perspektiver foran neste års 1. mai-arbeid. Først av alt tenker vi da på betydninga av den streikebevegelsen som har vært dette året. NAF har allerede oppsummert det som et av «de verste» i etterkrigstida. Sjelden har borgerskapet telt så mange «tapte arbeidsdager». Men den politiske betydninga går ut over dette. For det første har det vært betydningsfulle kamper innafor kjerneproletariatet i Norge. Streiken ved Jøtul var den første langvarige konflikt i Jern & Metall på svært mange år. Seieren var et slag mot kapitalistenes «styringsrett» og et stort nederlag for deres leiesvenner i arbeideraristokratiet.

Etter dette ble klimaet hardere. Streiken ved Linjegods ble knekt med streikebryteri og politi. Zinken-streiken ble forsøkt splittet med statens nekting av trygd til de permiterte. Formelt førte disse kampene til nederlag. Men fordi arbeiderne gjennomførte en ordnet retrett, fordi de beholdt kampviljen og var istand til å oppsummere sine politiske erfaringer for resten av arbeiderklassen, ble disse streikene likevel politiske nederlag for borgerskapet og de moderne revisjonistenes streikesabotører.

1976 har også blitt gjennombruddsåret for kampenheten mellom norske arbeidere og fremmedarbeidere. Det første oppsvinget kom gjennom fremmedarbeidernes egen militante kampholdning i Jøtulstreiken. I Oslo ble dette fulgt opp av fremmedarbeiderseksjonen i Faglig 1. mai-fronts tog. Seinere har de 9 fremmedarbeiderne ved Norsk Champignon reist sin betydningsfulle kamp mot diskriminering og politiske oppsigelser. Denne streiken har også blitt en viktig prøvestein på kampen mot streikebryteriet. 5. oktober arrangerte Fremmedarbeiderforeninga for første gang en massedemonstrasjon i Oslo. Over hele landet må det være vårt mål å styrke enheten mellom norske

arbeidere og fremmedarbeidere i neste års 1. mai-tog.

Streikebevegelsen i 1976 har også hatt en viktig bredde. Bankfunksjonærene og ingeniørene ved Gustav A. Ring er eksempler på en skjerpet kamp mot kapitalen både fra kontorproletariatet og deler av funksjonærsrådborgerskapet. I Oslo har 3.000 lærere hatt en kort politisk proteststreik mot kommunens råtne bevilgningspolitikk i forbindelse med integreringa av funksjonshemmede i skolen. Førskolelærere og daghjemsassistenter har hatt politisk proteststreik for sine krav om økt bemanning og større bevilgninger. Andre eksempler er den langvarige streiken ved bommen i Lier, streiken ved Radionette, losbåtføreres aksjon, møllefunksjonærenes streik i Bergen, delstreiken blant brannkonstablene i Trondheim osv.

I en rekke av kampene har det også blitt aksjonert mot utbytting og trakassering i tradisjonelt lite kampporienterte forbund som Hotell & Restaurant og Handel og Kontor. Streiken og aksjonene ved Krysser er både et eksempel på kampen for retten til fagorganisering og tariffønn, og samtidig et sviende nederlag for LO-toppens klasse-samarbeid og legalisme. Aksjonene ved hotellene i Gudbrandsdalen viser hvor djup misnøyen ofte er og mulighetene som ligger for å reise kampen også på sånne plasser. Nei-flertallet mot kombioppkjøret på landsmøtet i Handel og Kontor illustrerer den skarpe konflikten som nå er under utvikling mellom massen av fagorganiserte og arbeideraristokratiet.

LO-toppens og monopolkapitalens svar på disse kampene er sjølsagt en enda mer desperat undertrykking og terror. Men også her har de møtt mange nederlag. Leveraas sine angrep på streikestøttebevegelsen ble slått i filler av det omfattende støttearbeidet under Jøtulstreiken. Aspen-grens «ugraslukning» ble fulgt opp av NTL-ledelsen med suspensjonene av de tre. Denne trakasseringa

har blitt møtt med så omfattende protester at Thorvald Karlsen & Co har nå enda større problemer innad i forbundet enn de hadde før. Men sjøl om slike angrep har møtt stor motstand, så må ikke disse angrepene undervurderes. Etter nederlaget med suspensjonene i SEF forsøker nå Kommune-forbundets toppmafia å få ekskludert det nye styret eller få oppløst hele foreninga. NAF har nettopp utsendt et skjerpet direktiv om politisk kontroll ved ansettelser som varslar et norsk «Berufsverbot» i det private næringslivet. Alt dette understreker hvor viktig den demokratiske kampen mot kapitalens og arbeideraristokratens politiske undertrykking vil bli foran 1. mai 1977.

Den massebevegelsen som har vært finner vi også på andre områder. Her skal vi særlig framheve den politiske betydninga av framgangen for demonstrasjonene mot sosialimperialismen 21. august og solidaritetstogene for Chile 11. september. To representanter fra PAC i Azania har gjennomført en viktig foredragsturne. 3. verdenkomiteene har hatt en viss framgang. Partiets kamp mot sosialimperialismen i spørsmålet blir forstått av flere enn før.

Kvinnekampen, som gjennom ei tid var inne i ei bakevje, har særlig gjennom Kvinnefrontens initiativ i Daghjems Kampen, på ny fått karakteren av en massebevegelse. Partiets korrigering av de høyresekteriske feila i kvinnearbeidet gir grunnlag for å føre denne framgangen videre. Blant ungdommen og studentene kan vi bare delvis oppsummere den samme tendensen. Størst vekt må vi her legge på gymnasiastenes aksjon for språklig rettferd, oppsvinget i interessekampen blant soldatene og sykepleierelevens streik.

Hvorfor trekker vi fram disse kampene? Gir de et ensidig positivt bilde av situasjonen i klassekampen? Hva har alt dette å gjøre med neste års 1. mai? Slike spørsmål vil sjølsagt endel partikamerater stille. Svaret er at denne gjennomgangen ikke skal ses på som en slags «beretning om rikets tilstand». Vi har ønsket å understreke den relative framgangen for klassekampen og styrkinga av massebevegelsen nettopp fordi dette har stor betydning foran 1. mai 1977. Hva har vi gjennom lang tid brukt som et kjennemerke for Faglig 1. mai-front? Det er parola «Enhet på klassekampens grunn». Vi ønsker nettopp at 1. mai-toga skal være et samlende uttrykk for proletariats og andre undertrykte kamp mot utbytting og undertrykking. Vi vil at 1. mai-toga skal være et slag mot klasse-samarbeidslinja. Nettopp derfor må vi i det politiske grunnlaget for toget ta utgangspunkt i denne massebevegelsen, knytte de politiske parolene an til den og bevisst arbeide for å mobilisere grupper som har vært ute i harde kamper til å slutte opp om toget.

Hva med DNA, NKP og SV?

DNA-toppen og revisjonist-lederne forbereder også neste års 1. mai. Mest av alt vil det kommende *Storingsvalget* prege deres taktikk. DNA's opplegg vil være tradisjonelt, knyttet til Samorgs tog som redskap for partiledelsens propaganda. NKP vil etter alt å dømme følge lydlig med, takknemlig over å få være haleheng til byråkratsborgerskap og høyresosialdemokrati. Dette partiet har også, tross forsøk på organisatorisk oppstramming og støtte fra Moskva, så store innebygde svakheter at egne tog er umulig.

Som kjent har SV satset av alle krefter på å «prege» Samorg-toga de siste åra. Alle kjenner resultatet. SV-lederne har gått hånd i hånd med Aspengren, blitt avspist med en «kvinneappell» og stått fram som ved og vannbærere for høyresosialdemokratiet og reaksjonen. Foran 1. mai 1977 vil DNA også stramme dette grepet. Partiet har hatt stor framgang på galluppen, SV har hatt ny tilbakegang. Ettersom 1. mai-toga aktivt skal brukes som et ledd i valgkampen, blir SV-ledelsen stilt i en desperat situasjon. For i valg kan de ikke godt slutte opp om DNA-toppen, partiets funksjon som et revisjonistisk borgerlig arbeiderparti er jo knyttet til at det på et slags vis kan framstå som en «opposisjon» til høyresosialdemokratiet.

Av frykt for å bli totalt innlemma i DNA-ledelsens valgopplegg har SV i Oslo derfor forberedt et brudd i Samorg foran neste års 1. mai. Dette er allerede avslørt i Klassekampen, og offentliggjøringa av den planlagte splittaktikken har allerede ført til skarpe rivninger mellom DNA og SV og til nye problemer for SV-ledelsen. For partiet er ikke engang enhetlig rundt den nye taktikken. Den mest ytterliggående høyre-sumpen er nemlig som før tilhenger av å gå i Samorgs tog uansett hvilke konsesjoner det krever.

Dette betyr at vi i Oslo og endel andre plasser kan rekne med at det vil eksistere opplegg for et tredje, revisjonistisk «alternativ» til Faglig 1. mai-fronts klassekamptog og DNA/Samorgs. Sjøl om SV-ledelsen vil ha store vanskeligheter, kan slike tog gjøre endel skade. F.eks. er det de siste åra mange SV-sympatisører og endel av dette partiets medlemmer som har sluttet opp om Faglig 1. mai-front og protestert mot SV-ledernes allianse med DNA-toppen. Et «front»-opplegg av SV-merke vil sjølsagt kunne framstilles som alternativ til Samorg. for disse.

Derfor må vi legge stor vekt på å forklare *klasseforskjellen* mellom Faglig 1. mai-front på den ene sida og Samord/DNAs og SV-ledelsens tog på den andre. Nøkkelpunktet er her at Faglig 1. mai-front er det *eneste*, virkelige *fronttoget*, det eneste som uttrykker massebevegelsens interesser og krav. For-

skjellen ligger ikke i at ulike partier støtter «hvert sitt tog». For AKP(m-l) går i spissen for å mobilisere til et *bredt, rødt klassekamptog*. Vi er derfor f.eks. *mot* å bruke toget som en talerstol for partiet sjøl foran f.eks. Stortingsvalget. DNA og SV vil begge organisere borgerlige, reformistiske og revisjonistiske partitog som først og fremst har som mål å styrke partiene sjøl foran valgkampen. Derfor er Faglig 1. maifront det *eneste* alternativet, også for folk som ellers sympatiserer med SV, dersom de virkelig ønsker å gå i ett tog som bygger på prinsippet om enhet på klassekampens grunn.

Som i fjor bør vi *lokalt* støtte opp under denne tendensen gjennom å sende innbydelse til det lokale SV-laget om tilslutning til Faglig 1. maifront, på lik linje med fronter og andre organisasjoner. Men når vi gjør dette må vi huske på at dette bare fungerer etter sin hensikt dersom vi følger henvendelsen opp med konkret arbeid for å vinne progressive SV-medlemmer og sympatisører for klassekamptog. Og vi må som før holde oss klart for øyet at hovedsaka i massearbeidet hele tida er mobiliseringa av de partiløse massene.

NKP, som er et fullstendig konsolidert og spesielt råttent sosialimperialistisk parti, vil det under alle omstendigheter være en feil å rette noen som helst henvendelse til.

Hva er kampsakene?

Hensikten er ikke her å presentere en liste over hovedparoler og underordna paroler. Styret i laget vil på møtet legge fram forslag om dette. Her vil vi framheve og begrunne endel av de parolene som da vil komme opp til debatt.

Et viktig område for diskusjonen bør være betydninga av den proletariske internasjonalismen. 1. mai er arbeiderklassens *internasjonale* kampdag. Derfor må «Arbeidere og undertrykte i alle land — foren dere» være en av våre viktigste paroler. Et annet felt er fremmedarbeiderspørsmålet, dvs. betydninga av å reise kampen for enhet mellom norske arbeidere og fremmedarbeidere. I fjor ble denne saka reist i Oslo. Men dette dreier seg om et politisk prinsippsspørsmål, også på plasser der *antallet* fremmedarbeidere er lite eller der ingen fins! Å reise denne parola er i seg sjøl et slag mot norsk sjåvinisme. Et annet eksempel på det samme er samefolkets kamp for å overleve, og behovet for støtte til den. Utvilsomt vil det være flott med demonstrasjon for Faglig 1. maifront i Kautokeino. Men begrenser vi oss til slike ønsker, og ikke reiser denne kampsaka over hele landet, så vil vi i praksis bukke under for enhardnakka sjåvinistisk tendens.

Et nøkkelpunkt i Faglig 1. maifronts tog er kampen mot imperialismen. Som før må den viktigste parola her være retta mot de to imperialistiske

supermaktene USA og Sovjet. Den viktigste frigjøringskampen pågår nå utvilsomt i det sørlige Afrika, dvs. i Azania, Namibia og Zimbabwe. Men ut over disse hovedsakene må vi markere den internasjonale solidariteten rundt stikkord som: Palestina, Tsjekkoslovakia, Chile, de polske arbeiderne, vennskapet med de sosialistiske landa osv. I kampen mot de imperialistiske supermaktene er det også av stor betydning å slå fast at Svalbard er norsk land — derfor må alt sovjetisk press avvises!

Kampen mot kapitalen og mot classesamarbeidet er også et hovedområde. I fjor brukte vi «styrk fagbevegelsens kampkraft» sammen med parola om kamp mot alt classesamarbeid. Vi mener at denne parola som helhet hadde en riktig innretning. Men det første leddet i den har likevel en formulering som for lett kan aksepteres og brukes av høyresosialdemokrater og revisjonister i deres demagogi. Derfor er etter vår oppfatning «Gjør fagforeningene til kamporganisasjoner — kamp mot alt classesamarbeid» et mer korrekt uttrykk for klassekamplinja. Et annet viktig tema er kampen mot lønnsnedslag — som særlig må rettes mot monopolkapitalens og DNA/LO-ledelsens kombippgjør. På samme måte må vi slå fast at betydninga av den demokratiske kampen for å forsvare streikeretten, mot alle suspensjoner og politiske oppsigelser som kapitalen setter i verk for å svekke arbeiderklassen.

I tillegg til disse sakene mener vi at partiet må arbeidet for at 1.mai-togene reiser parola om kamp mot all kvinneundertrykking, går mot prisøkninger og støtter kravet om gratis daghjem til alle barn. Vi må gå inn for at det demonstreres for forbud av nazipartiet Norsk Front. Og ikke minst må 1. mai-dagen slå fast at vårt mål er *et sosialistisk Norge*.

Sett partiets enhetspolitikk ut i livet!

1. mai er *arbeiderklassens* kampdag. Klassekravene, solidariteten mellom befolkningsgruppene og den internasjonale solidariteten skal i forgrunnen. Vi er som i fjor *mot* ei innsnevring av demonstrasjonsgrunnlaget i retning av et partiarrangement.

Parolefrihet, seksjoner, reservasjonsrett har alltid vært grunnprinsipper som partiet har støttet 1. mai. Alle paroler som faller inn under togets målsetting og som ikke strir mot hovedgrunnlaget må være tillatt. Fagforeninger og andre masseorganisasjoner har høve til å reservere seg i forhold til deler av parolegrunnlaget de ikke ønsker å ta stilling til. Det må være anledning til å slutte seg til på grunnlag av enkeltparoler og til å danne egne seksjoner i toget.

Forslag om partiseksjoner, reine partiparoler, proklamatoriske «avsløringer» av de borgerlige arbeiderpartiene osv., bryter med partiets enhets-

politikk 1. mai. Bygde vi vår taktikk på dette vil vi *hindre* tilslutning fra fagforeninger, masseorganisasjoner og gjøre det vanskeligere å vinne over sympatisører og medlemmer fra DNA og SV til klassekamptog. Slike forslag representerer en sektersk taktikk som ville *isolere* partiet dersom de ble satt ut i livet. Dette ville utelukkende gavne DNA/LO-ledelsen og den moderne revisjonismen.

Massemobilisering og massearbeid er nøkkelleddet!

Fra starten av må tyngden av arbeidet rettes inn på å mobilisere og organisere massene; på arbeidsplasser og i boområder, blant ungdommen, i den progressive kvinnebevegelsen, blant fremmedarbeiderne osv. Dette er grunnlaget for taktikken. Derfor må vi i 1. maiarbeidet gjøre opp med ulike former for byråkratisme, høyresektisme og andre brudd på masselinjas prinsipper.

Fra starten av må mobiliseringa særskilt være innretta på å agitere for klassekamptog 1. mai i arbeiderklassen. Spesielt er arbeidet i industrien og på store arbeidsplasser i bygg og anlegg viktig. Sjøl om det mange steder vil være umulig å opprette en formell 1. maikomite på arbeidsplassen, så må ikke dette hindre oss i å utnytte alle aksepterbare muligheter til å agitere for demonstrasjonen.

Å sørge for en særskilt prioritering av mobiliseringa i arbeiderklassen betyr *ikke* at det ikke «er så farlig» med mobiliseringa av andre grupper. I fjor var det f.eks. ett sted som la ned arbeidet med å mobilisere studentene fra en lærerskole under dekke av at de delte ut løpesedler utafor bedriftsportene — og dette brukte de som et argument for å legge ned skolearbeidet. Resultatet var et opplegg for å gjøre toget mindre enn året før og overlate lærerstudentene til revisjonistene. Dette var *mot* interessene til partiet og arbeiderklassen.

Proletariatet har nå som før interesse av å fylke rundt seg sine allierte i kampen mot klassefienden. Det er derfor *vår plikt* å drive massearbeid både i

arbeiderklassen og samtidig sørge for å gi toget en så stor bredde som mulig. Dette må bety at vi planlegger og gjennomfører aktivt massearbeid blant kvinner, ungdom osv., at vi går inn for mange seksjoner i toget og at lokale organisasjoner og aksjoner mobiliserer rundt sine egne krav.

Vi vil understreke betydninga av å arbeide systematisk for å vinne tilslutning fra lokale fagforeninger til toget. Etter vår oppfatning er det også viktig å ta opp 1. mai i *klubbene*. LO-ledelsen arbeider aktivt for å illegalisere fagforeninger som utvikles som kamporganisasjoner. Dette er det viktig at vi kjemper mot offensivt. Derfor må vi *tidlig* reise forslag til det politiske grunnlaget foreninga bør stille opp under. Og etter dette må vi aktivt vise at det er Faglig 1. maifront som *er* alternativet for kampforeninger og klassebevisste arbeidere. Forslag om tilslutning må reises tidlig, og det må sikres massestøtte for det. Fattes det vedtak om tilslutning, må det arbeides hardt for å mobilisere medlemmene til å *til å gå i toget*.

Til slutt vil vi understreke følgende: — *Alle* partikamerater skal drive aktivt 1. maiarbeid, enten gjennom de komiteene Faglig 1. maifront oppretter eller på annen måte. Ingen har i den perioden 1. mai er hovedoppgaven gjøremål som forhindrer dette.

— Det er partiets mål å drive mobiliseringsarbeid langt ut over rekkene til AKP(m-l)s sympatisører. Faglig 1. maifront er et bredt klassekamptog som bør samle oppslutning fra flest mulig klassebevisste arbeidere og andre progressive.

— Alle må bruke metoden med personlig mobilisering. Bruk ikke flere *formelle møter* enn strengt nødvendig, ta heller kontakt direkte og *diskuter* 1. mai med arbeidskamerater, folk i boligstrøket o.a. Mobiliser *dem* til å dele ut løpesedler, kontakte *sine* arbeidskamerater osv.

Det er *massearbeidet* som vil avgjøre om togene også i 1977 viser framgang.

Red.

KAMPANJENE

Styrk abonnementsvervinga — bekjemp arbeideraristokratiet

Diskusjonene i partiet foran 2. landsmøte og en del undersøkelsesmøter om dagsavis-kampanja på arbeidsplassene har bragt fram mye materiale på avviket i forhold til arbeideraristokratiet. Dette materialet viser at det er grunnlag for å ta med en tredje *forutsetning* for høyreavviket i partiet foruten den sosiale sammensetninga og mangelen på studier av marxismen-leninismen som forslaget til beretning slår fast, nemlig *innflytelsen til arbeideraristokratiet i partiets rekker*.

Et eksempel som var med å avdekke dette alvorlige og farlige avviket var motsigelsene som dukka fram i partiet da en del studenter og skiftarbeidere sto skulder ved skulder med Linjegodsarbeiderne da politiet gikk til angrep på dem. En del kamerater hevda at det var taktisk uklokt at studenter blei blanda opp i dette. Nærmere undersøkelser viste at disse kameratene hadde lytta til hva arbeideraristokratene på jobben mente om dette og ikke til arbeiderne på golvet.

Det har også blitt avdekket at arbeideraristokratiets innflytelse i våre rekker på arbeidsplassene er det største hinderet for at Klassekampen skal få mange abonnenter og lesere på arbeidsplassene. Dette sto ikke klart da forrige TF presenterte «Dagsaviskampanja for arbeidsplassene» sånn at den artikkelen inneholder feil og

mangler som det er viktig å korrigere og rette opp. Denne artikkelen skal derfor prøve å gå nærmere inn på arbeideraristokratiet og deres innflytelse i partiet.

I forordet til sitt store verk «Imperialismen» slår Lenin fast grunnlaget og det historiske opphavet til arbeideraristokratiet: «Det er klart at med denne kolossale *ekstraprofitten* (for denne profitten soper kapitalistene inn ekstra, i tillegg til den profitten som de presser ut av sitt «eget» lands arbeidere) kan bestikke arbeiderførere og det høyere lag av arbeideraristokratiet. Dette laget blir da også bestukket av kapitalistene i de «ledende» land — bestukket på tusen forskjellige måter, direkte og indirekte, åpent og skjult.

Dette lag av «borgerliggjorte» arbeidere eller «arbeideraristokratiet», som er fullstendig spissborgerlig i levestett, inntektsnivå og hele sitt livssyn, er Den 2. internasjonales hovedstøtte og i våre dager *borgerskapets sosiale* (ikke militære) *hovedstøtte*. For der er *virkelige agenter for borgerskapet i arbeiderbevegelsen*, kapitalistklassens arbeiderkommisærere, de virkelige bærere av reformismen og sjåvinismen. I borgerkrigen mellom proletariatet og borgerskapet stiller de seg uungåelig — i ikke lite antall — på borgerskapets side, på «versailernes» side mot «kommunardene».

Uten å ha forstått de

økonomiske røttene til denne foreteelse, uten å ha vurdert dens politiske og samfunnsmessige betydning er det umulig å ta et eneste steg når det gjelder å løse den kommunistiske bevegelsens og den kommende sosiale revolusjonens praktiske oppgaver».

Borgerskapets politiske avdeling i arbeiderklassen.

Arbeideraristokratiet er et ytterst viktig sjikt av oppkjøpte agenter for borgerskapet. Gjennom dem har borgerskapet en politisk avdeling i arbeiderbevegelsen, ikke så tallmessig stort, men et kraftig maskineri for å styrke og oppretteholde borgerskapets diktatur i Norge. Arbeideraristokratiet var det indre grunnlaget i Arbeiderpartiet da de svikta arbeiderklassen i tjuetåra og i NKP da det utvikla seg til et moderne revisjonistisk parti. Arbeideraristokratiet er det sosiale grunnlaget for sosialdemokratiet og revisjonismen i Norge. Borgerskapet har gjennom dem en maskin som skal hindre arbeiderklassen å stille krav og kjempe for dem, de skal hindre at klassekamplinja vokser fram. Deres oppgave og mål er den samme som kontrarevolusjonens når arbeiderklassen griper til våpen for å erobre makta.

Når vi skal gå litt nærmere inn på arbeideraristokratiets innflytelse i partiet er det nødvendig med en gang å slå fast at det fins et indre grunnlag i partiet for et

arbeideraristokrati, og at det også fins sånne trekk hos den enkelte av våre faglige tillitsmenn, i tillegg til den påvirkninga som hele partiet er utsatt for.

Vi trenger stor årvåkenhet overfor sånne tendenser i partiet. Det kan bare gjøres gjennom grundige studier på grunnlaget for arbeideraristokratiet og deres rolle i klassekampen sammen med undersøkelser i egne rekker for å avdekke sånne tendenser der de finnes.

Velkjente metoder: pisken og gulerota.

Borgerskapet bruker to hovedmetoder for å opprettholde sin makt og innflytelse over arbeiderbevegelsen, de svinger pisken og lokker med gulerota. Det er viktig å gå nærmere inn på disse to metodene som har ett og samme mål: klassekamplinja skal ikke få vokse fram, og revolusjonen skal knuses. Derfor blir det også spesielt viktig for dem å hindre at Klassekampen får stor utbredelse i arbeiderklassen med mange abonnenter og faste lesere. Enhver ny abonnent på Klassekampen er en mindre for arbeideraristokratiet og klasse-samarbeidet.

Hets og terror for å hindre Klassekampen-salg.

Når arbeideraristokratiet ser sin posisjon trua er ofte hets, terror og trakassering metoden deres for å hindre politisk arbeid. Det finnes eksempler på reaksjonære vedtak i klubben mot politisk propaganda og diskusjoner. Ofte har kamerater stilltiende akseptert sånne reaksjonære påbud og slutta med Klassekampen-salget, eller som et sted hvor et sånt forslag blei nedstemt hvor avissalget også forsvant fordi kameratene ikke ønska mer bråk! Det fins eksem-

pler hvor klubben nekta å ta opp krav hvor arbeiderne gikk rett til bedriftsledelsen. En mafia på fire-fem arbeideraristokrater tok for seg de som aksjonerte en for en og terroriserte dem. Aksjonen førte ikke fram, og alt politisk arbeid forsvant på det stedet. På et annet sted gikk tillitsmannen rundt og jaga de progressive vekk fra borda i spisesalen og isolerte dem for seg sjølv ved et eget bord hvor de ikke hadde kontakt med andre. Kameratene fulgte påbudet lojalt uten å mukke og reise protester. Om ikke det var nok, har disse kameratene laga ei overbygning på dette for å slippe å reise kampen mot dem, hvor de sier at disse sosialdemokratene egentlig ikke er så ille fordi de har tatt enkelte bra standpunkter.

Mindre grove metoder enn dette har ført til samme resultat. Klassekampen blir ikke solgt, det politiske arbeidet går under jorda. Kommunistene blir isolert, mange får ideer om at de er kriminelle og infiltratorer som skal lage bråk som arbeiderne egentlig ikke vil ha noe av.

Se opp for arbeideraristokratiske tendenser!

Hets og terror er bare en måte, klapp på skuldra og søte drops er en farlig og snikete metode for å oppnå akkurat det samme. Se på enkelte steder hvor kamerater sitter som tillitsmenn. De blir godtatt som gode faglige tillitsmenn, det er ålreit med litt opposisjon og kamp, bare det ikke blir for hardt. Da er det fort gjort å begynne å tenke, litt lur taktikk og smidighet så skal vi få gjennom en del bra vedtak i klubben. Vi lar oss blende av at arbeideraristokrater kan ta enkelte bra standpunkter, vi forhandler oss fram til teksten i uttalelser o.l. Vi selger ikke Klassekampen i kantina for ikke å irritere de andre i klubbstyret unødige. Vi trækker dem ikke hardt på tærne, klapper hveran-

dre på skuldra etter et møte og sier at det var en hard fight, men, men.

Det følger en god del goder med tillitsverva, vi er på kurs, konferanser, spiser og drikker godt — gratis, lærer åssen vi skal fylle ut tapt arbeidsfortjeneste og reiseutgifter. Det kan komme godt med med litt ekstra i påsan. Små privilegier som gjør det godt å være tillitsmann, — samtidig som en jo får gjennom en del bra saker.

Det fins et alvorlig avvik på hvordan kommunister skal jobbe på arbeidsplassene. Framgang i dagsaviskampanja på arbeidsplassene kan bare komme om vi reiser kampen mot arbeideraristokratiets innflytelse i våre rekker, og ved at de blir mer og mer avslørt av massene og at deres arbeiderfiendtlige politikk blir bragt fram i lyset. For som Filip Kota slår fast i «To linjer i verdens fagbevegelse»: «Kampen mellom de faglige lederne som er den viktigste hindringa for utviklinga av klassekampen innafor fagforeningene, på den ene sida, og grunnplanet — det vil si den store massen av fagorganiserte — på den andre sida kan bare skjerpes og bli mer omfattende.»

Reis kampen mot arbeideraristokratiet!

I «Venstre»-kommunismen — barnesjukdom, staker Lenin opp vegen for denne kampen:

«Denne kampen må bli ført nådeløst og den må ubetinga bli ført fram — som vi gjorde det — til det punktet da alle de uforbederlige lederne for opportunismen og sosialsjavinismen er fullstendig brennmerka og drevet ut av fagforeningene. Politisk makt kan ikke bli erobra (og en bør ikke prøve å erobre den) før kampen har nådd et viss nivå».

«Vi fører kampen mot «arbeideraristokratiet» i navnet til arbeidermassene og for å vinne

KAMPANJENE

dem på vår side., vi fører kampen mot de opportunistiske og sosialsjåvinistiske lederne for å vinne arbeiderklassen over på vår side».

«Hvis vi ønsker å hjelpe «massene», vinne sympatien og støtta deres, kan vi ikke være redde for vansker eller nålestikk, sjikane forfølgelser fra «lederne» (som nesten alltid direkte eller indirekte har tilknytning til borgerskapet og politiet fordi de er opportunistar og sosialsjåvinister), men vi må absolutt arbeide *overalt der massene fins*. Vi må tåle alle ofre og klare å overvinne de største hindringer for å drive systematisk, stadig, standhaftig og tålmodig agitasjon og propaganda i de organisasjonene, foreningene og forbunda, sjøl de mest reaksjonære, der det fins proletære eller halvproletære masser.»

«Vi må stå imot alt dette, vi må være enig om å bære hvert eneste offer, og til og med — om det blir nødvendig — ta i bruk forskjellige krigslister, triks og illegale metoder, fortielser og utflukter — så lenge vi bare kom-

mer inn i fagforeningene, klarer å bli der og klarer å fortsette det kommunistiske arbeidet innafør — under enhver omstendighet».

Lenins vei slår fast at framgang for klassekampinja i arbeiderklassen er frangang i kampen mot arbeideraristokratiet og deres innflytelse, det er en forutsetning for sosialismens seier. Videre slår han fast at vi må tåle all trakassering og sjikane, at vi må mobilisere massene og at vi må bruke alle metoder.

Fram for en seierrik dagsaviskampanje!

Løssalget har hatt en bra økning siden kampanja starta, og det er fortsatt store muligheter for fortsatt framgang. På arbeidsplassene er det mulig å oppnå resultater raskt.

Vi må vel slå fast at *dagsaviskampanja* har kommet kort. Det gode løssalget har ikke blitt utnytta i stor nok grad for å slå ut i dagsavisabonnenter.

For at vervinga virkelig skal bli ei kampanje må vi gå offensivt ut med verving. Verving av abonnenter krever mer diskusjon, mer kamp for å gi resultater. Vi må sette oss mål om hvem som skal bli abonnent på dagsavisa og gå systematisk til verks.

Ideen om at en må «selge seg

inn» har vært en skadelig ide i kampanja. Mange kamerater trur at en må selge avisa 10 ganger før vi kan driste oss til å spørre om abonnement. På denne måten er det mange som ikke har blitt spurt om abonnement, og det har ikke blitt det liv og røre rundt vervinga som gjør det til ei kampanje.

Erfaringene til de kameratene som har kommet langt med vervinga går ut på at alle må spørres om abonnement, kampanja må rettes inn på det som er hovedmålet med kampanja, mange dagsavisabonnenter. Den målsettinga må vi ha for øye hele tida. Løssalget har mange viktige funksjoner i arbeidet vårt, men i tida framover må den muligheten løssalget gir oss for å verve abonnenter prioriteres høyt.

Arbeidet vårt må preges av abonnementsverving, sånn at vi slipper å høre spørsmålet: «Si meg, går det an å abonnere på denne avisa?».

Offensivt vervearbeid vil også møte motbør fra de som frykter at Klassekampen skal bli dagsavis og få stor spredning i arbeiderklassen. Kampen mot arbeideraristokratiets innflytelse er nøkkelledet for å komme igang med storstilt abonnementsverving og for at det virkelig skal gi resultater på arbeidsplassene.

Styrk vervekampanja — bekjemp innflytelsen fra arbeideraristokratiet!

Red.

Vervekampanja: Partiet må styrkes med nytt blod

Det er ikke forstått i partiet hvor viktig det er for både partiet og klassekampen sin videre utvikling at partiet blir mye større og får en langt større andel av revolusjonære arbeidere inn i rekkene.

Til det 5. landsmøtet i Arbeidets Parti i Albania sier Sentralkomiteens rapport:

«Sammenstillinga og utbygginga av partiet, veksten i rekkene og fostringa av kommunistene burde være en av de

mest alvorlige oppgavene for alle partiorganisasjonene. Det bør alltid tas i betraktning at partiarbeid i alminnelighet og arbeidet med opptak av nye medlemmer i særdeleshett er et meget ansvarsfullt arbeid.»

(Oversatt fra The Party of Labour of Albania on the building and the life of the party, side 194.)

Vi har mye nye å lære av de albanske kameratene på dette feltet. Vi må merke oss at de alltid har viet spørsmålet om partiets sammensetning, størrelse og videre utbygging, kvaliteten på medlemmene og stilen i det indre partilivet den aller største oppmerksomhet.

Deite var avgjørende faktorer som hindra at partiet deres degenererte til et revisjonistisk parti slik de fleste andre kommunistpartia gjorde da SUKP(b) blei erobra av Khrusjtsjov-klikken.

Den vervekampanja som partiet gjennomfører i høst er langt fra gjennomsyra av denne tenkningen. Det står ikke som ei av de mest alvorlige oppgavene for oss, det står *ikke* som et brennende problem for partiafdelingene at partiet trenger friskt blod inn i rekkene. Det stilles ikke som ei viktig oppgave å trekke de mange kanpyllige arbeiderne som fins rundt på arbeidsplassene med oss, skolere dem og utvikle dem til å bli en del av klassens organiserte frontopp, det kommunistiske partiet.

Tvert imot. Det ser ut som store deler av partiet er preget av en sjøllitfreds, snevært sektarisme som hører heime i de revisjonistiske partia. Det virker som vi syns at vi er mange nok og at vi løser alle de oppgavene som stilles på en bra måte. Det ser ut som vi mener at det er mange nok arbeidere i partiet, det er unødvendig med fler.

Denne sektarismen er en alvorlig trussel mot styrken og sunnheta til partiet. Og det kryr av snevært og sjøllitfredse ideer som holder sektarismen i live og lammer hele vervekampanja:

1. «Vi må rydde opp først».

«Hos oss har vi enda så mange høyrefeil som vi må korrigere før vi tar inn nye medlemmer.» ... «Akkurat nå jobber vi med å korrigere oss sjøl. Vi må vente til vi har renska opp litt mer».

Deite sektariske synet er iblandt feighet og perfektjonisme. Det er et syn som for det første sier at partiet korrigeres best på kammeret, i stille avsondra ro, der ingen andre må fa stikke nesa innfor døra. Det kunne nemlig hende at nye folk oppdaga at det fantes feil innfor partiet. Tenk så flaut! Dette kan vel ikke kalles annet enn feighet overfor egne svakheter.

Det som er mye mer verdi å skanne seg over er at en ikke tør dra feila fram i lyset, men i stedet prøver å plastre på dem i en mørk krok. Det som trengs er å stille partiet sine feil skarpt for både gamle og nye medlemmer og knuse dem foran alles øyne, så vi kan hindre dem i å dukke opp igjen.

Og det er vel heller ingen som tør alvor inn at partiet på noe tidspunkt kan slå seg på brystet og si at nå er vi feilfrie så nå kan nye folk bare værsågod komme?

For det andre sier dette synet at nye kamerater ikke er ei *kraft* i partiet, at a nye klassekjempere inn i rekkene betyr utvanning og svekkelse, ei senking av kvaliteten. Det er et syn som sier at *kvalitet* er å være noen ytterst få, garva, herda og konsoliderte kamerater som bare stoler på seg sjøl og ingen andre.

Da bør vi merke oss at de albanske kommunistene stiller det akkurat omvendt. Når partiet skal styrkes, når *kvaliteten* må heves, da stiller de skarpt oppgava med *verving*. De snakker nettopp om å *konsolidere* rekkene med *nytt blod*.

Det er nødvendig å slå fast at det er et *prinsipp* for et kommunistisk parti å alltid forsterke rekkene med friskt blod, liksåvel som at dei gamle og ufriske må skilles ut. Dersom dette prinsippet ikke følges, blir vi som stillestående vatn, dørske og illeluktende.

2. «Massene kan ikke bli kommunister».

«Massene har så mange problemer å slite med, dårlig økonomi, familieproblemer, stress på jobben, sjukdom osv. Vi kan ikke kreve at de ofrer tid og krefter på partiet i tillegg» ... Denne ideen sier: Massene kan ikke bli kommunister, massene er bare vanlige folk som ikke vil ofre alt det som vi ofrer. Og vi er jo ikke et parti for vanlige folk...

Deite er ei bunntalsk korrigerings av høyre. Vi har slått fast at linja med «parti for vanlige folk» er ei ratten og revisjonistisk linje, men revisjonismen i synet på arbeiderklassen har vi ikke korrigert. Nemlig synet på klassen som *lidende*, ute av stand til å løfte seg fra elendigheta, uten evne til solidaritet og kamp. Nettopp disse egenskapene som *kjenne-tegner* klassen!

I vår snevært sjøllitfredt ser på partiarbeid som et spørsmål om å fa enda fler problemer å stri med, og ikke som det som først og fremst er vapnet til å utrydde undertrykkinga og utbyttinga. Vi ser ikke at det kommunistiske partiet nettopp er klassens *eget* vapen, som klassen vil gripe til straks de skjønner at de kan bruke det.

Deite gærne synet på arbeiderklassen graver ei djup grøft mellom partiet og massene. Vervekampanja må være en del av arbeidet med å spa igjen denne grøfta og virkeliggjøre Lenins tese om at «partiet er den høyeste form for proletarenes klasse-sammenslutning».

Det kommunistiske partiet skal bestå av den mest framskredne delen av arbeiderklassen. Arbeiderklassen utgjør flertallet av befolkninga i Norge i dag. I forhold til deite er vi et biitelt parti. Allikevel er det noen som trur at det ikke fins noen framskredne arbeidere utafor partiet. Sånne tanker oppstår når revisjonistene og resten av borgerskapet lykkes i forsøka sine på å bryte båndet mellom oss og klassen, og får oss til å glemme at det hele tida kreves

KAMPANJENE

et tålmodig, målbevisst og dristig arbeid for å knyte disse båndene. Vi veit at kommunister bare kan fostres gjennom kamp. Derfor må vi bannlyse den stilen som hersker i dag med å tusle rundt og leite etter «modne frukter», som bare kan plukkes inn i partiet. Så lenge vi veit at det utafor partiets rekke fins *mange* framskredne arbeidere, må vi aldri sky noen anstrengelser for å utvikle dem til medlemmer av det kommunistiske partiet!

3. «Jo, det er klart vi må bli større, men hos oss er det akkurat nå viktigere å korrigere avvika i den faglige kampen.»

«Vi fikk ikke tid til å diskutere vervekampanja, for vi måtte løse noen problemer i streikestøttearbeidet først».

Hva sier albanerne om ei slik problemstilling? På side 428 i partihistoria deres:

«Det femte landsmøtet mente at det første vilkåret for å utvikle den sosialistiske revolusjonen uavbrutt og føre den til endes, var å styrke og herde partiet som det revolusjonære partiet til arbeiderklassen og heve lederrolla til partiet i hele livet i landet.» De slår fast at de har nye å lære fra de bitre erfaringene fra Sovjetunionen og ikke et eneste øyeblikk må tillate «at partiet blir avvæpna i noen som helst retning...» Videre: «På grunn av dette la partiet svært stor vekt på å forbedre sammensetninga av partiet uten stans. Dette skulle oppnås i hovedsak ved å ta opp nye medlemmer i partiet... Det blei arbeidd med å tilføre partiet nytt blod uten stans, ved å ta opp medlemmer etter holdbare marxist-leninistiske opptakskrav». Albanerne lærer oss her å stille oppgavene i riktig rekke-

følge. Den sosialistiske revolusjonen kan aldri seire dersom partiet ikke er sterkt. Det samme gjelder for oss når vi skal reise kampen rundt på arbeidsplassene. Vilkalet for å korrigere avvika og oppnå seire er at partiet, som leder kampen, er sterkt og sunt. Historia gir oss mange eksempler på at progressiv, faglig opposisjon har degenerert til arbeideraristokrati. Det er nettopp fordi de ikka har blitt leda og kontrollert av et marxist-leninistisk parti som har vist å fylle rekkene med arbeidere som var fulle av årvåkenhet mot og forakt for slikt klasseforræderi.

Det samme gjelder sjølsagt for streikestøttearbeidet. Hadde det i det hele tatt eksistert permanent, innsatsvillige streikestøttekomiteer over hele landet om ikke AKP(m-l) hadde eksistert og forstått å stille denne oppgava høgt?

4. «Alle oppgaver tjener alle».

Det fins mange eksempler på at spørsmålet om *hvordan* vi verver til partiet er stilt på en mekanisk og overflatisk måte.

Det fins kamerater som sier at vi oppnår størst resultater i vervekampanja ved å jobbe hardere med KK-kampanja. Eller at vi først må få i gang en lokal aksjon eller streik, for da skjønner massene at partiet er bra, og da kan vi verve dem.

Denne super«dialektikken» som sier at alt henger sammen med alt og at alle oppgavene tjener alle, uttrykker unnfalighet for å stille oppgava *konkret*. Det viser at mange ikke har skjont det Mao sier i «Om motsigelsen» at kvalitativt forskjellige motsigelser må løses med kvalitativt forskjellige metoder. Å rekruttere mange nye arbeidere til partiet er noe annet enn å gjøre KK til dagsavis eller å gå til streik. Det er klart at vi skal selge KK, og det er klart at vi må reise den lokale kampen. Det må vi diskutere, og

utvikle metoder for. Men det er like klart at vi skal verve til partiet, det må vi *også* utvikle metoder for!

Reitt nok er det slik at vi har hatt store avvik på å *ikke* rekruttere gjennom lokale aksjoner eller å spørre KK-abonnenter om de vil gå på studiesirkel. Det er avvik som må korrigeres, men nettopp gjennom å stille verving som ei *sværegen* oppgave også i slike aksjoner. Det er ei oppgave som krever egen ledelse, egne målsettinger, egen oppfølging og kontroll, osv.

Det er *grunnsirkelen* som er slått fast som hovedmetode i vervinga. Men på langt nær alle avdelingene har grunnsirkler i gang. Det er nødvendig å slå fast at vervekampanja gjelder *alle* avdelingene i partiet.

Vi har hørt partimedlemmer si: «Nei, vi har ikke grunnsirkel i gang enda, men vi har regna ut at vi oppfyller målsettinga i vervekampanja likevel». Det går aldri an å slå seg til ro med slikt. Om det er sann at det fins «overmodne» masser utafor partiet som det bare er å ta inn i rekkene, bør vi først og fremst ta sjølkritikk for at vi ikke har gjort det før. Så må vi hive kreftene inn for å få de mindre «modne» med på studiesirkel!

5. «Hos oss er det bra grep om vervekampanja, for vi har en sirkel i gang.»

Er det nok å si at vervekampanja er lik en sirkel? Nei, *en* sirkel er noe vi alltid må ha. Ei *kampanje* betyr at vi må ha *mange* studiesirkler, for vi skal ta opp *mange* nye medlemmer. Disse sirkelene må aldri bli soveputer eller alibier for ikke å verve. Det fins mange eksempler på at sirkelene ikke fullføres, at folk faller fra underveis, og at ingen blir rekruttert til partiet. Alle kameratene i laget har derfor plikt til å følge nøye med i ut-

viklinga av sirkelene. Vervekampanja må aldri reduseres til å bli sirkellederens personlige ansvar. Kameratene må ha «sans for

tall», sette opp målsettinger på hvor mange som skal rekrutteres, sette tidsfrister og kontrollere at vedtaka blir fulgt. Det må til en-

hver tid fins planer for å sette i gang nye sirkler. Det må aldri tillates å slappe av i sjøltillfredshet.

Gerd.

Bryt med høyreopportunismen og dårlig stil i ledelsen av grunnsirkelene

I disse dager settes det igang mange nye sirkler. Denne første sirkelen er ryggraden i partibygginga, i rekrutteringa til partiet. Nye, uerfarne kamerater har tatt et skritt nærmere partiet. De har blitt med for å studere grunntrekkene i Marxisme-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. For de fleste vil dette være deres første organiserte møte, så å si ansikt til ansikt med partiet.

Verveoppdraget gir retningslinjene og politisk begrunnelse for nødvendigheten av å styrke AKP(m-l), innretninga på vervinga, hvem vi skal verve og hvordan vi skal ta dem opp i partiet.

Når den politiske linja er fastlagt, blir kaderen den avgjørende faktor.

Her vil vi prøve å utfylle litt med å trekke opp en del retningslinjer for ledelse av en sirkel, bygd på erfaringer. Ledelsen av sirkelen er sjølsagt en avgjørende faktor. Vi vil påstå at hovedfeilen har vært høyreopportunismen. Den har gitt seg utslag slik: dårlige forberedelser, svakt organisatorisk grep, oppgaver blir ikke fordelt, spørsmålet om praksis er ikke tatt opp, lederen flyter på gammel erfaring og studerer ikke hardt sjøl, massearbeidet er lik null. Spør-

smålet om formålet med sirkelen og sikkerheten blir neglisjert. Slike feil kan i verste fall føre til at sirkelen går i oppløsning.

Hvorfor er dette er høyreopportunistisk feil? Hovedinnholdet i denne linja i reindyrka form er jo at sirkeldeltakerne skal gå tilbake politisk, at ingen skal rekrutteres og at partiet ikke skal styrkes. Dette er å ligge etter massene som forventer god organisering, som forventer praksis, de vil ha oppgaver, de venter at ledelsen har et fast grep.

Ta et oppgjør med dette avviket i ledelsen av sirkelene. Forberedelsene er et nøkkelpunkt.

Avdelingsstyret bør holde et møte med kameratene som skal lede sirkelene for å forberede dem på oppgaven både politisk og organisatorisk. Som studier kan en bruke verveoppdraget og sjølve grunnsirkelboka. Et slikt møte må ta et oppgjør med høyreavviket, forkaste det dårlige og beholde det bra ved tidligere sirkler, og innføre nye ting og en ny stil.

De som leder må forberede seg grundig til hvert møte.

Sirkellederne, eller sirkelleder

sammen med en kamerat fra avdelingsstyret kan ha et kort møte hvor de går igjennom emnet, finner ut hovedsakene, får kjøtt og blod på spørsmåla og forbereder seg på motsigelser som kan dukke opp. En må også planlegge opplegget for møtet i detalj. På slike møter kan en også oppsummere det forrige møtet og avgjøre om det er motsigelser som skal følges opp. Det er også avgjørende å bruke metoden med kritikk og sjølkritikk.

Marxisme-leninismen-Mao Tsetungs tenkning er en teori for å endre verden og gjøre revolusjon.

På et tidlig tidspunkt må en ta opp spørsmålet om praksis og diskutere nødvendigheten av det. Her vil sikkert gruppa dele seg, og det er viktig å ikke bruke kommandostil. De som vil selge KK må få bli med straks. Gruppa kan også planlegge felles oppgaver, f.eks. lage en stand som de kan bruke til streikestøtte eller andre oppgaver. Alle må få konkrete oppgaver som de kan løse. Slik praksis vil gi entusiasme og må oppsummeres i sirkelen. Målet må være å trekke alle med på KK-salg. Gruppa kan ha sin egen KK-stand.

KAMPANJENE

«Tuder masselinja og sett den ut i livet.»

Tenk dere at dere nettopp har avslutta et møte. Tre av deltakerne har fått oppgave med å forberede seg på hvert sitt spørsmål til neste gang. En har motsigelse til kona si fordi han har begynt på sirkel. Et uttrykk for korrekt masselinje er at en før neste møte oppsøker deltakerne for å bli bedre kjent, hjelpe dem med oppgaver og motsigelser de har, og diskutere spørsmåla videre. Dette vil gi store resultater i utviklinga av nye kameratar og betyr å knytte faste bånd til massene, i stedet for å være en mer eller mindre ukjent leder som kan mye, men som er utilnærmet! En må tilstrebe å lytte og lære av sirkeldeltakerne.

«Ta det på sparket»-stilen er ytterst skadelig og må bannlyses.

Selvsagt kan det oppstå situasjoner i en sirkel som en må ta på sparket. Gamle kameratar har ofte lett for å flyte på gammel erfaring og slurve med forberedelsene. Ofte leser han/hun ikke studiene til møtet en gang! Studielederen må forberede seg best, ha grep om helheten, være ledende uten å dominere. Det er ikke nok å ha grep om helheten. Et fast grep får en bare ved å være nøye også med detaljer, politiske og praktiske. Dersom en ikke forbereder seg vil en bremse utviklinga i sirkelen og snakke for mye sjøl.

Vær flink til å mobilisere deltakerne.

Det er viktig at deltakerne blir presentert for hverandre (husk sikkerheten) og godt kjent. Mobiliser deltakerne på å stille spørsmål og motsigelser. Mobiliser dem til å ta oppgaver og bli aktive og til kritikk og sjølkritikk. Det er bare gjennom bevisst å mobilisere sirkeldeltakerne at sirkelene kan ha framgang.

Dette var noen erfaringer. Diskuter dem og utvid dem med egne erfaringer.

Forkast den gamle revisjonistiske stilen.

Ta et fast grep om ledelsen av grunnsirkelen.

Styrk partiet.

Ta et tak for Røde Fane. Verv abonnenter på grunnsirkelene

Abonnementskampanja til Røde Fane går for dårleg. Kameratar, det står å lese i Klassekampen at den slett ikkje er sikra å gå i mål. Slikt kan ikkje springe ut av noko anna enn eit ideologisk og politisk avvik i våre hovud, avvik som vil føre til stagnasjon for det teoretiske organet vårt. Vi kan ikkje akseptere noken stagnasjon, tvert imot har vi lært gjennom oppgjeret med høgrevviket, at eit av dei indre grunnlaga for det var svikt i grepet om marxismen-leninismens ABC. Vi treng ei styrking av teorien og vi må kjempe mot den teorifiendtlige straumen.

Kameratar, vi treng Røde Fane.

Ingen vil nekte for det. Men semja stikk ikkje djupare enn at vi ikkje teiknar oss sjøl som abonnentar, langt mindre teiknar andre. Dette må tyde på at vi ikkje ser dette som eit politisk bindande spørsmål. Kva er RF? RF gir oss grundig og serskilt rettleiing på viktige teoretiske og politiske spørsmål. Gå gjennom innhaldet så vil du sjå at dette ikkje er noko skrivebordsblad, men har stoff som heng nøye saman med dei sentrale sakene våre. RF gir ei systematisk og djup innføring som er heilt naudsynt.

Få vekk all falsk tru om lettvinde løysingar!

Dei fleste av oss har merka at i vår tid nyttar det ikkje for kommunistar å flyte på flesket. Klassekampen har eit slikt omfang og ei slik djupn at overflatisk kunnskap smelter som smør, særskilt om vi møter massane. Kameratar, vi sjuskar med partilina om vi ikkje driv iherdig sjølskolering, mellom anna ved å lese RF. Berre revisjonistisk hovmot kan drive fram ei slik line i høve til det teoretiske organet vårt. Diverre har denne lina ei viss styrke. Fei dem ut!

Massane treng RF

Kor mange av oss nyttar RF som ein lekk i å utvikle nære vener? Svært få, trur eg. Kor mange oppmodar deltakarane på studiesirklane til å abonnere og lese RF? Svært få. Ingen vil nekte for at RF er eit tilbod til massane, i fyrste omgang til vene våre. Men kor mange er det som trur at massane ikkje bryr seg om bladet eller ikkje er i stand til å forstå bladet? Eg trur at ennå fins det restar av ideen om at arbeidarar ikkje kan og vil lese teori. Fei dem vekk!

Ta RF som eit politisk spørsmål og finn metodar

Anten det gjeld oss sjøl eller massane sitt høve til RF, må vi ta det som eit politisk spørsmål. Det finnst ei politisk og ideologisk line bak dette spørsmålet og, finn ho og kjemp ho ned. Deretter må vi finne metodar, og det sier seg sjøl at dette er metodar som ikkje skal skipa noka ny kampanje. For det fyrste må vi gå gjennom egne rekker og rette opp avviket der. For det andre må vi finne metodar for å få bladet ut til venene våre. Eg har alt nemnt sirklane, alle sirkeldeltakarar må

få tilbod om RF. Vidare er det bra å ta med RF til KK-kjøparar som vi når i aviskampanja. Kva med arbeidskameratane våre? Kor mange av dei ville ikkje ha nytte av RF og? Lag ein plan for dette. Nett no er det komen ut eit nummer som tek opp Ungarn. Nytt dette høvet til å skaffe mange nye tingarar blant massene.

Til sist vil eg nemne massane i frontane som jobbar saman med oss. Kor flinke har vi vore til å spreie RF der? Kameratar, gjer opp med teorifiendtlege syn og sektarisme.

Sprei Røde Fane. Før kampanja fram til siger!

Gunnar.

DEBATT

Mot høyreavvik i daghjems-kampen

Vi har studert kvinnespørsmålet. Vi har sett på feila kvinnekadern har gjort i politikken og praksisen. Er det nok? Korrigerer vi oss? Bare kampen vi står oppe i nå, kan vise oss det.

Jeg vil taopp en sak som viser hvor djupt sektarismen og den manglende klasseinnrettinga sit-ter.

Vi veit alle at slik det nå er med åpningstida på daghemma, kan arbeiderkvinnene i liten grad bruke dem — og det betyr enda en hindring for deltaking i arbeid. De som jobber i industrien kan ikke levere unga sine sjøl — de som jobber i butikk kan ikke hente dem før daghemma stenger. For unga betyr dette mye kjas og mas og ekstra levering/henting.

Åpningstida er altså et brennende spørsmål for arbeiderklassens kvinner. Kampen er i

liten grad reist på spørsmålet fordi mange av dem anser daghjems-plass som noe for andre, bare ikke for dem. Det er derfor opp til oss å reise dette kravet, reise en bevegelse på det — organisere rundt det.

Hvorfor gjør vi ikke det? Av rein og skjær opportunisme!

Vi ser i daghjems-kampen at de som i dag er mobilisert, er mange som jobber i daghem, og mange foreldre som allerede har unger i daghem.

Særlig blant de ansatte er motstanden mot utvida åpningstid stor — de ser at de allerede i dag har jævlig arbeidsforhold, og orker ikke tanekn på å få det verre. Dessuten er de opplært til å se daghem i hovedsak som et tilbud til ungene — i mindre grad som noe kvinner trenger for å kunne være i arbeid — og de ser unga blir slitne.

For ikke å ta kamp med de ansatte på dette spørsmålet, legger vi kravet om utvida åpningstid under matta. Dette er to feil:

a) de ansatte vil aldri bli vunnet for ei riktig linje dersom vi ikke slåss med dem!

b) og det viktigste: vi er redde for å «skyve» vekk de ansatte og har mistillit til at kravet ville fylke mange arbeiderkvinner rundt daghjems-kampen!

Dette er en gæren klasseinnretting og grov sektarisme i kampen! Skal vi gjøre opp med høyreavviket, må vi bekjempe disse feila.

Kamp for ei åpningstid som gjør at kvinner i industri og i butikk kan bruke daghemma!

Petrine

Styrk den kommunistiske kvinnepolitikken Studer marxismen om kvinnekampen

Kvifor går kommunistane i brodden i kvinnekampen? Eit viktig spørsmål fordi svaret fortel om vi maktar å leie kampen mot målet eller ikkje. Vi må halde fast på at berre sosialismen kan gi kvinna fridomen. Berre kampen for sosialismen er kamp for endeleg kvinnefridom. Kvifor går vi så i brodden for kvinnekampen? Fordi masselina lærer oss at ingenting anna kan mobilisere kvinnene til kamp for proletardiktaturet. Kampen mot all kvinneundertrykking er det einaste som kan fylke kvinnene mot kapitalismen. På det viset er kvinnekampen ein skole i krigen, men ikkje krigen sjøl akkurat som streiken er det. Eg meiner at vi har vakla på dette grunnlaget og at dette er eit sentralt spørsmål å ta opp og korrigere. Eg skal kort prøve å vise korleis dette kjem til syne i ideologien, teorien og politikken vår.

Utan perspektiv — vakling og prinsippplaus politikk.

Masselinedokumentet syner korleis vi har hatt store vanskar med å prioritere ulike kvinnekampsaker, dvs. ta opp kampen på dei ulike felte som til saman utgjer kvinneundertrykkinga. Grunnlaget for dette er etter mitt syn at målsettinga har vorti borte. Resultatet har vore snevre målsettingar og store vanskar med å binde saman dese kampane. Når vi har sett at politikken ber rangt av stad har vi korrigert ved å utvikle ei ny rang plattform. Korleis vi kjempa mot feminismen ved hjelp av økonomismen i krisepolitikken er døme på det. Det same er tilfelle med korleis vi har makta å ta opp til dømes ideologisk undertrykking, seksuell undertrykking

eller husmoras problem — etter mitt syn på ein prinsippplaus måte.

Eg meiner det same finnst og i kampar der vi har nådd resultat. Eit døme er aksjonen mot auka satsar i dagheimane nokre år tilbake. Det førte til ingenting som kan seiast å styrke kvinnekampen varig. Når vi kan godta slike kort-siktige sigrar, må det tyde på at vi berre søker slike sigrar. Ideologien og politikken har vore reformistisk og oppsplittande. Strategien, dvs. å organisere kvinnene mot klassefienden og imperialismen, er det einaste grunnlaget som kan prioritere dei ulike kampfelte på ein prinsippfast og sameinande måte. Det reformistiske grunnlaget som nektar for kvinnefridomen si tilknytning til sosialismen, kan berre splitte områdene og tru på endelege sigrar under kapitalismen.

Vi har ikkje makta å mobilisere arbeidarkvinnene.

Dette er eit særskilt viktig punkt fordi det heng nøye saman med strategien på kvinnespørsmålet. At arbeidarkvinnene er mobilisert og står i leiinga er ei av føresetnadene for at kampen kan førast til endes. Kvifor har vi ikkje makta å gjennomføre dette. Etter mitt syn fordi vi ikkje har akseptert dette. I staden for å hevde at arbeidarkvinnene er dei mest framskredne som arbeidarklassa elles og difor må leie kampen, har vi prata om at grunnen er at dei er mest undertrykt. Dette er å hevde at andre skal stå i spissen medan dei arme arbeidarkvinnene skal klappe kampen fram. Men kven andre klassar kan leie kampen for proletardiktaturet, eller meiner vi heller at kvinnefridomen ikkje har noko med dette å gjere?

Er marxismen-leninismen rettesnora for kvinnekampen?

Dette skulle gi eit sjølsagt svar skulle ein tru. Men ser ein på vår praksis finn ein at dette slett ikkje alltid har vore tilfelle. For det fyrste meiner eg at Engles sitt klassiske verk om kvinnespørsmålet ikkje har spela noka sentral rolle. Eg veit at det finnst oppfatningar om at han er for gammal. Eg meiner at det same er tilfelle med andre konkrete analyser frå klassikarane. For det andre meiner eg at det har funnest sterke tendensar til å fornekte at marxismen-leninismens allmenne teori er gyldig for kvinnekampen. Omtrent som om at vi har råka på eit uopdaga felt i samfunnet og historia. Etter mitt syn er desse syna ingenting anna enn knefall for revisjonistisk og anna borgarleg påtrykk. Det er reinhekla revisjonistisk forvrenging av marxismen. Og dette støt opp av at vi faktisk har prøvd henta «teori» frå slike kjelder.

Eg vil i samband med dette og nemne ein annan ting som eg trur heng saman med dette. Hangen til kvinnespesialisering i utviklinga av politikken blant partikaderen må bygge på eit slikt syn. Eg trur vi har ei stor oppgave i å rette opp denne falske og lammande «arbeidsdelinga» i partiet. Eg trur at denne kampen og vil bety kamp for å godta kommunismens kompetanse på dette spørsmålet. Rett opp dette i kampanja, og få bort den soveputa dette har gitt for mange.

Grip Lenins prinisipp, ha masselina som rettesnor.

Lenin set opp som rettesnor at arbeidet vårt blant kvinnene må

ha som mål å fylke kvinnene rundt partiet og halde dei varig der. Dette er rettesnora for alt massearbeid vi kommunistar driv. Utforminga av dette, politisk og organisatorisk, kallar Lenin revolusjonær hensiktsmessighet. På det viset er masselina ei hensiktsmessighet, ei naudsynt og ikkje opportunistisk hensiktsmessighet. Kva er viktig for å gjere dette til røyndom. La oss nytte Lenins tese om stríken: ein skole i krigen, men ikkje krigen sjøl. Skoleringa må vekse gjennom kamp og konkret kamp. Difor må vi gripe både omfanget og kjerna i kvinneundertrykkinga. Alle områder har sin plass i denne skoleringa fordi dei er bindeleken til delar av massane, men klasseanalysen og strategien lærer oss å prioritere desse områda. Men aldri å fornekte dei eller la dei stri mot kvarandre. Kvinnemassane har sjølsagt ulikt subjektivt nivå og taktikken vår må vere deretter. Vi må kjempe mot all tilfeldig og grunn analyse av undertrykkinga og stoda i kvinnemassane. Masselina krev at vi har konkret og korrekt politikk. Utan dette vil vi aldri oppnå masseskolering av kvinnene og målsettinga vil ikkje bli oppnådd.

Styrk grepet om den marxistiske kvinnepolitikken. Ver på vakt mot overslag.

I masselinedokumentet er det lagt eit godt grunnlag for at vi skal styrke kampen for ei rett line og oppnå gode resultat. Dokumentet gir godt grunnlag for å gripe den marxistiske teorien om kvinneundertrykkinga og korleis kvinnefrigjerung er knytta til proletariats diktatur. Dokumentet viser dei reformistiske avvika som har kome til syne ved å redusere undertrykkinga etter økonomismens ide ved å halde tilbake den samfunnsmessige krakteren. Undertrykkinga har ved at kvinnene er låst til arbeid som ikkje vert definert

som verkeleg arbeid, med privatisert og dytta inn i familien. At vi har vike på dette punktet bestyr faktisk at vi har nekta for den kjønnsbundne kjerna i kvinneundertrykkinga.

Det finnst ein fare når vi retter opp denne motsigelsen, serskilt om vi nyttar gamle vanar. Vi kan konsolidere oss på denne heilskapen ved å privatisere den kjønnsmessige arbeidsdelinga, nekte for den samfunnsmessige karakteren og ikkje sjå at berre sosialismen kan sosialisere det arbeidet som kvinna er lenka til i dag. Eit slikt vulgæravvik er å gå rett i feminisismen si felle og stille mannen som fienden i politikken, fornekte kapitalismens undertrykking og sjå alt som ar-

beidsdeling. Ver på vakt mot dette.

Vi kan styrke den revolusjonære linja ved å studere marxismen-leninismen på kvinnespørsmålet. Dette må bety at vi rettar opp det revisjonistiske avviket og set oss grundig inn i boka til Engels «Familiens, privateindeommen og statens opprinnelse». Vidare at vi studerer relevante artiklar frå dei andre klassikarane, eg vonar at vi kan få ei studietilvisning på slikt materiale.

Eg er viss på at dette vil sette oss i stand til å korrigere avvik og nå gode resultat etter masselineprippet.

Adam

Kritikk av vedlegget om masselinja — kvinnepolitikken

Det er nødvendig og bra at partiet nå kjører egne studier på masselinja, og at dette knyttes til kvinnekampen. Studiematerialet legger grunnlaget for at partiet skal kunne gjøre store framskritt i dette spørsmålet.

Men jeg mener at det i oppsummeringa av partiets kvinnepolitikk gjøres en feil som må diskuteres.

Oppsummeringa av den kommunistiske linja for kvinnepolitikken tar utgangspunkt i Kvinneboka, Røde Fane nr. 2/72, RF nr. 2/74 og arbeidet i Kvinnefronten. Det står i studiematerialet at «... de to artiklene i RF er «de to viktigste dokumentene som vi har gitt ut om kvinnespørsmålet ved sida av kvinneboka ...» Videre slås det fast at artiklene inneholder grove politiske feil «som det aldri er gjort noe oppgjør med.»

«Feil i kvinnepolitikken skyldes kvinnekadern.» Dette er linja i oppsummeringa. I diskusjonen om artiklene i RF, gjøres det til

en diskusjon om *artikkelforfatterens* stadpunkt: s. 6 og 7 «Vår kamerat biter seg etter min mening fast i» «til dette svarer vår kamerat,» «Som dere ser har vår kamerat som skal polemisere ...» «Vår kamerat i RF 2/74 bemerker følgende ...» osv. Og til slutt, som om artikkelen er kameratens helt egen, personlige artikkel står det: «For å yte vår kamerat full rettferdighet vil jeg sitere avslutningsavsnittet ... som jeg betrakter som et lyspunkt i en ellers svak artikkel.» — Dette som et slags plaster på såret for den stakkars kameraten som har skrevet en så dårlig artikkel.

Det samme gjøres i oppsummeringa av arbeidet i Kvinnefronten — se s. 10. På side 11 står «Men våre kamerater som har hatt kvinnearbeidet som hovedarbeidsfelt, har lagt egne subjektive og ensidige analyser, som har blitt oppfatta som partiets linje. Dette har skada partiet, og det har skapt stor uklarhet om hva som er grunnlaget for kvinneundertrykkinga.»

Studiematerialet avsporer kritikken av partiet

Innholdet i denne måten å oppsummere partiets kvinnepolitikk på, er at de enkelte artikkelforfattere i RF eller kamerater i KF gjøres ansvarlige. Men hvor er partiets ledelse her? Hvis det kjøres ut feilaktige linjer i vårt teoretiske tidsskrift eller i KF, er ikke partiet ansvarlig? Sjølsagt har kvinnekadern et spesielt ansvar for politikken som har vært utforma. Men at feilaktige linjer har kunnet utvikle seg og ikke bli korrigert i kvinnearbeidet skyldes *partiets* manglende prioritering av dette spørsmålet, og feilaktige linjer på kvinnespørsmål i partiet sjøl.

Ved i alt overveiende grad å kritisere *ledelsen* i kvinnearbeidet, unngår vi en djuptgående kritikk av partiets feil og mangler i denne saka. Det hindrer oss i å få forståelse for partiets ansvar som *helhet* for den kvinnepolitikken som har vært ført. Det legger dårlig grunnlag for et grundig oppgjør med disse feilene. Partiets ansvar underslås.

Studiematerialet legger opp til korrigering som går ut på at kvinnepolitikken må gjøres til hele partiets ansvar, fra det laveste til det høyeste nivået, men dette kommer mye som et påheng, på slutten av materialet.

Til slutt er det viktig å peke på forskjellen i oppsummeringa som finnes i «Taser om høyreavviket», som kan brukes som et eksempel på ei *riktig* oppsummering: «SK fant det likevel helt nødvendig å slå fast at det har vært store høyrefeil i den linje *partiet* har utvikla for de kameratene som jobba i KF» s. 14. Videre «Fra *partiets* side lå også arbeid med å utgi en egen kommunistisk propaganda om kvinnespørsmålet helt nede.» s. 14 spalte 3, og «Særskilt alvorlig er det at *partiet* i lange perioder har unnlatt å føre fram sin egen analyse, og dermed også unnlatt å væpne kommunistene og andre framskredne deler av

kvinnebevegelsen med den marxist-leninistiske teorien.» s. 14, spalte 3. (Understrekningene i sitatene er mine.) Her er ansvaret helt riktig oppsummert å ligge hos partiet.

Jeg oppfordrer til at det svares på denne kritikken.

Fram for en djuptgående kritikk! Bare en grundig kritikk og sjølkritikk gjør det mulig å forstå feila og rette på dem!

Kari

Kort svar til kamerat Kari

Kamerat Kari sier i sin kritikk av opplegget til korrigering av høyreavviket i kvinnearbeidet at partiet (ledelsen) forsøker å unndra seg kritikk for de feilaktige linjene i kvinnepolitikken og for arbeidet i Kvinnefronten, og skyver ansvaret over på kadern i kvinnearbeidet.

For det første gjentar materialet om masselinja Tesene og oppsummerer at *hele partiet* må gjøre sjølkritikk på at kvinnearbeidet ikke har vært leda av partiet men av noen kvinnelige kamerater i partiet. For det andre, og det følger av dette faktum, blir disse kvinnelige kameratene kritisert skarpt for de politiske linjene som det vitterlig er disse som har utforma. Å ikke rette kritikken mot de kameratene som har utforma og ført ut disse grove avvika, men å pulverisere ansvaret ved å si at partiet har skapt disse linjene eller at SK har utforma dem, er å ikke rette kritikken til de rette personer og faktisk å gjøre disse kameratene er stor bjørnetjeneste. Dessuten: Hvem ville reagert særlig om

kamerater på andre områder etter å ha gjort grove feil blei utsatt for hard kritikk? Kamerat Kari's innlegg uttrykker etter min mening nøyaktig den feilen som kamerat Kari sjøl sier hun vil kritisere, nemlig at kamerater i kvinnearbeidet ikke er vanlige kommunister. De skal ikke bli kritisert for sine feil på samme måte som andre kommunister. Dette er å skille kvinnearbeidet ut fra annet arbeid vi kommunister driver og samtidig en grov nedvurdering av kvinnelig kader.

Johan

Redaksjonen oppfordrer kamerater som har deltatt i ledelsen av kvinnearbeidet til å svare i neste nummer.

Red.

Mot kvinnelig verneplikt

Diskusjonen om kvinnelig verneplikt blei tatt opp på sommerleirene i år, men de blei hverken oppsummert eller ført til ende. Situasjonen nå er derfor slik at partiet ikke har noen linje i dette spørsmålet, på tross av at kampanjen for kvinnelig verneplikt har pågått i flere år. Jeg skal i dette innlegget prøve å bidra til at diskusjonen kommer igang i TF.

Såvidt jeg kunne se, blei det brukt følgende argumenter for kvinnelig verneplikt på den leiren jeg var:

1. Utviding av verneplikta, slik at ikke bare den ene, men også den andre halvdel av befolkninga blir trukket inn i militæret. Dette er progressivt i forhold til en innsnevring i retning verva hær.

2. Også kvinnene vil lære å skyte, hvilket er av avgjørende betydning i forhold til et angrep på landet.

3. Kvinnene har rett på likestilling også i dette spørsmålet.

4. Verneplikten er en demokratisk rett, til bl.a. våpenopplæring, og en slik demokratisk rett må vi sloss for også skal gjelde kvinnene.

5. Lenin går i artikkelen «Militærprogrammet...» inn for kvinnelig verneplikt.

Til disse synspunktene har jeg følgende kommentarer:

1. Militæret er idag fullt og helt et redskap for borgerskapet mot arbeiderklassen. Dette gjelder uansett om spørsmålet er

krig eller revolusjon. Borgerskapet har behov for *pålitelige* soldater og *mange* soldater. Det siste er særlig viktig når det er nær utsikt til at dette militærapparatet vil kunne spille rolla som kjøtt i ei kjøttkvern ved et stormaktsangrep. Borgerskapet har idag et klart behov for flere soldater enn før. Dette kravet er stilt i flere land, bl.a. alle i Skandinavia, og er et uttrykk for deres allmenne krigsforberedelser. Dette samsvarer fullt og helt med den militariseringa som skjer før enhver krig, og som og skjedde før siste verdenskrig. Denne tendensen skjer ikke i motsetning til verva hær, for tallet på verva personell i militærapparatet stiger stadig, og er planlagt øket videre.

2. Det er sjølsagt viktig at kvinnene lærer våpenbruk. Dette er imidlertid underordna den betydninga det vil ha at ikke bare den mannlige, men også den kvinnelige delen av befolkninga ved krigsutvikling eller andre skjerpa situasjoner blir underlagt militær justis, militære unntakslover og satt under offiseras ledelse. Den totale militariseringa av befolkninga vil i en slik situasjon bety større kontroll for borgerskapet. Problemet at kvinnene ikke får våpenopplæring må løses etter prinsippet «om å lære å føre krig gjennom krigen sjøl».

3. Når likestilling i forhold til det borgerlige militærapparatet betyr styrking av det, må vi være imot slik «likestilling». Styrkinga av militæret betyr etter min oppfatning både direkte og indirekte en svekking av kvinnekampen.

4. Verneplikta er ingen demokratisk rett. Den er en *plikt* — i borgerlig jus det samme som *tvang*. Verneplikten er det midlet borgerskapet tvinger arbeiderklassen med, til å verne borgernes interesser mot arbeidernes, med våpenmakt. På samme vis som vi grunnleggende er imot all borgerlig militærmakt i Norge i dag, på samme vis er vi grunnleggende mot alle former for borgerlig militærplikt. Det betyr sjølsagt på den andre sida ikke at vi ikke ser forskjellen på alminnelig verneplikt og verving. Vi stiller oss ikke likegyldig til offiserenes kampanje for verving, men bekjemper den hardt. Ord-taket «av to onder velger man det minste» gjelder på sett og vis her. Men dermed å si at verneplikten er en demokratisk rett, er etter min mening det samme som å si at arbeiderne har «demokratisk rett» til å skyte på sine klassebrødre.

5. Noen kamerater hevder at Lenin i artikkelen «Militærprogrammet...» fra 1916 går inn for kvinnelig verneplikt. Det er min personlige oppfatning at han hevder noe ganske annet, og at sitatet er feiltolket. Foreløpig får dette være en påstand fra min side, jeg får seinere komme tilbake til dette.

Dette innlegget er knapt, og kunne vært bedre underbygd. Jeg håper nå at motsigelsene på dette spørsmålet blir tatt skikkelig opp til diskusjon, slik at lause ideer blir avløst av ei riktig linje.

Ole

Tom side

Tom side

Tom side